Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste November 1895. 45de Aargang.

De Helliges Optegnelser.

Tale af Ældste Franklin D. Richards, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 6te April 1895.

Elskelige Tilhørere! Jeg har glædet mig storligen i denne Konference ved de meget værdifulde Lærdomme, som vi i Gaar og i Formiddags have modtaget. Jeg føler, at de have været dikterede af den Helligaand, og min Sjæl fryder sig deri. Vi have haft en rig Afvekslling i Lærdomme om mange Ting, baade timelige og aandelige.

Eftersom det er Sædvane at opløfte Eders Hænder to Gange om Aaret for at opholde mig som Kirkens Historieskriver, og I maaske ville blive opfordrede til at gjøre det igjen, før denne Konference sluttes, føler jeg mig paavirket af Nødvendigheden af at forelægge nogle af mine Tanker til Eders Overvejelse, Tanker, der henhøre til den Part af Arbejdet, med hvilken jeg er beskjæftiget, nemlig Historieskrivning. Et stort Arbejde paahviler Herrens Folk i det daglige Liv og i den Organisation, hvorom vi bleve belærte i Formiddags. En vigtig Part af dette er Opbevaringen af Kirkens hellige Optegnelser. Dette indbefatter mere, end der i Almindelighed fordres af dem, som ere kaldede til at arbejde som Skrivere, Sekretærer og Bogholdere i Kirken. Jeg ønsker i denne Formiddag i nogle faa Minutter at henlede denne Forsamlings Opmærksomhed paa Betragtningen af dette Subjekt; men før jeg gaar videre, ønsker jeg at læse nogle faa Linjer i den Hellige Skrift (1 Mos. 2, 4.):

„Disse ere Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes, paa den Dag Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen."

Pearl of Great Price, Side 7, sidste Udgave:

„Herren talede til Moses, sigende: Se, jeg aabenbarer Dig Noget angaaende denne Himmel og denne Jord; skriv de Ord, som jeg skal tale."

Side 26:

„Da begyndte disse Mænd at paakalde Herrens Navn, og Herren velsignede dem, og en Bog til Ihukommelse blev holdt, hvori der skreves i Adams Sprog; thi til saa mange, som paakalde Gud, blev det givet at skrive ved Inspirationens Aand. Og de lærte deres Børn at læse og skrive, thi de havde et Sprog, som var rent og ubesmittet.

Og dette Præstedømme, som var i Begyndelsen, skal ogsaa findes ved Verdens Ende. Denne Profeti ytrede Adam, da han var paavirket af den Helligaand, og et Slægtregister blev holdt over Guds Børn, og dette var Adams Slægters Bog."

Enok, som levede i den syvende Generation efter Adam og byggede Zions Stad, har efterladt os Følgende, Side 31:

„Himlene skabte han; Jorden er hans Fodskammel, og sammes Grundvold er hans. Se, han lagde den, og en Mangfoldighed af Mennesker har han ladet fremkomme paa dens Overflade. Og skjøndt Døden er kommen over vore Fædre, kjende vi dem, og vi kunne ikke nægte det; vi kjende endog den første af Alle, nemlig Adam. Thi vi have skrevet en Bog til Ihukommelse iblandt os, efter det Mønster, som er givet ved Guds Finger; og det er givet i vort eget Sprog."

De Udtog, som jeg nu læste, ere fra en Aabenbaring, som Himmelens Gud gav os igjennem Profeten Joseph Smith kort efter Kirkens Organisation i 1830; den findes i Pearl of Great Price. Jeg læste fra Udgaven af 1888, udgivet her i Byen.

Andre Optegnelser angaaende dette højst vigtige Emne findes i Mormons Bog. Herren sagde til Nephi omtrent 550 Aar før sit Komme i Kjødet (2 Nephi 29, 11. 12.):

„Thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Øst og i Vest og i Nord og i Syd og paa Øerne i Havet, at de skulle skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skulle skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det, som er skrevet.

Thi se, jeg skal tale til Jøderne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Hus, hvilke jeg har bortført, og de skulle skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skulle skrive det."

I Opfyldelsen af sin Forjættelse vilde han tale til Jøderne, og de skulde skrive det, og vi have den værdifulde Bog Bibelen. Hans Forjættelse om at tale til Nephiterne er ligeledes opfyldt og er tilfulde bevist ved Frembringelsen af Mormons Bog.

Ved den bogstavelige Opfyldelse af disse Profetier for vore Øjne kunne vi med fuldkommen Tillid forvente, at ogsaa den Del, der henhører til Israels Stammer, som han bortførte, og til alle Nationer paa Jorden, vil blive opfyldt.

I Mormons Bog, 3 Nephi 27, 26. læse vi videre:

„Og se, Alting er skreven af Faderen; derfor ud af Bøgerne, som skulle skrives, skal Verden vorde dømt."

I smuk Harmoni med det Foregaaende siger Malachias, 3, 16.:

„Da samtalede og de, som frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt en Ihukommelsesbog om dem, som frygte Herren og tænke paa hans Navn."

Vi lære fra Guds Ord i Verdens første Tidsalder, kort efter Skabelsen, at den forunderlige Profet Enok var dybt paavirket af Nødvendigheden af at skrive en „Ihukommelsesbog," som skulde indeholde en Optegnelse om Adams Generationer.

Ikke alene vare Enok og hans Samtidige interesserede i dette, men det viser sig, at Herren selv var det og maaske befalede, at det skulde gjøres; thi Profeten siger, at det blev givet saa Mange, som paakaldte Herren, at skrive ved Inspirationens Aand; og de lærte ligeledes formedelst samme Aand igjennem deres Forældre at læse og skrive et rent og uforfalsket Sprog, som Gud havde givet til deres store Fader Adam, saa at de skrev et Slægtregister af Guds Børn, og dette var Adams Slægte-Bog. At det var Herrens Hensigt, Øjemed og Befaling, at en god og paalidelig Optegnelse af Adams Afkom skulde skrives, er unægteligt, og den største af alle de antediluvianske Profeter beretter: „Vi have skrevet en

Ihukommelsesbog iblandt os i Overensstemmelse med det Mønster, som blev os givet ved Herrens Haand."

Vi have nu erholdt en svag Ide om den Vigtighed, som sluttede sig til Optegnelserne i Tiden før Syndfloden; lader os derefter se, om Folket efter Syndfloden havde lignende Begreber om dette vigtige Emne.

Noah giver os ingen Beretning om at have ført en Historie om Skabelsen, Kirkens Organisation, Bygningen af Enoks Stad Zion og dens Forvandling eller om den Forfølgelse, som de Retfærdige paa den Tid vare udsatte for fra de Ugudeliges Side; men det Følgende, fra Abraham, Guds Ven og de Troendes Fader, som levede i den 10de Generation, omtrent 400 Aar efter Syndfloden, er nedarvet til os.

Han siger Side 45—50:

„Jeg søgte efter Fædrenes Velsignelser samt den Myndighed, hvortil jeg skulde ordineres for at kunne forvalte samme; thi da jeg selv havde været en Efterfølger af Retfærdighed . . . . og da jeg ønskede at modtage Undervisninger og holde Guds Bud, blev jeg en retmæssig Arving, en Højpræst, besiddende den Myndighed, som Fædrene havde; den blev betræftet paa mig fra Fædrene, thi den kom ned fra Fædrene, lige fra Tidens Begyndelse, ja fra selve Begyndelsen eller før Jordens Dannelse og til nærværende Tid; og denne Myndighed, den Førstefødtes Myndighed, beseglede paa det første Menneske, nemlig Adam eller første Fader, og kom igjennem Fædrene til mig.

Jeg tragtede efter min Bestikkelse til Præstedømmet, i Følge Guds Forordninger til Fædrene med Hensyn til Efterkommerne."

Den sidste Paragraf underretter os om, at den store Patriark Abraham ikke alene var interesseret i sit Slægtregister, men ogsaa med Flid søgte efter Belærelse, saa at han erholdt Kundskab om Adams, den første Faders Rettigheder, og hvorledes disse gik i Arv fra Fædrene til ham. Hvo, som ønsker, kan læse Følgerækken af vore første Fædre og Patriarker i Pagtens Bog (3, 18—29), som giver Linjen fra Adam til Methusalem, Noahs Bedstefader.

Abraham siger endvidere, at Patriarkernes Optegnelser angaaende Præstedømmets Rettigheder vare bevarede i Herrens egen Haand.

Hvorledes erholdt han de Optegnelser, som gave ham Kundskab om hans Ret til Præstedømmet? De bleve uden Tvivl opbevarede af Noah i Arken paa Syndflodens Tid. Historien beretter ogsaa, at Abraham tilbragte adskillige Aar af sin Ungdom sammen med Noah og Sem og blev belært af dem i al Kundskab om Gud og hans Værk. Hvilkensomhelst Kundskab, Noah og Sem var i Besiddelse af, og hvilkensomhelst Optegnelse, de opbevarede i Arken fra Syndfloden, var derfor uden Tvivl tilgjængelig for Abraham, og eftersom han troede paa den almægtige Gud, blev han en Mand af stærk Tro; Intet kunde fordres af ham, som han ikke var i Stand til at udføre, og derfor blev han Guds Ven og de Troendes Fader.

Jeg har læst disse Skriftsprog for at bringe Subjektet om at holde Slægtregister og Historieskrivning, i Særdeleshed Kirkehistorie, tydelig til Overvejelse. Siden Templerne bleve byggede og Ordinanser begyndte at udføres i dem, forstaar vort Folk bedre end tilforn Nødvendigheden af at føre Slægtregister, Familje-Historie og Genealogi. Vi have haft En iblandt os, som lige siden Kirkens første Dage har indset Nødvendigheden af dette, som har skjænket dette Emne sin Opmærksomhed og maaske al den Vigtighed, som Nogen kunde, eftersom der var saa liden Brug derfor; denne Mand er vor ærværdige Præsident Woodruff. Han har fra Begyndelsen af sit offentlige Liv holdt en streven Dagbog og en Historie, og vi ere hans og nogle Andres Bestræbelser

takskyldige for mange af de kraftige Taler, som Profeten Joseph afholdt i Byen Nauvoo. Vi ere takskyldige, siger jeg, til Hans Optegnelser og Bestræbelser, for mange af de værdifulde Sandheder, som vi besidde, og som berige vor Historie. Nogle af de vigtigste og helligste Ting, der vare indførte af Profeten Joseph, ere saaledes blevne opbevarede til nærværende Tid, og ved dem ere vi gjorte lykkelige ved at modtage mange Velsignelser og Ordinanser.

(Fortsættes.)

Konferencen i Kjøbenhavn.

Lørdagen den 5te og Søndagen den 6te Oktober 1895.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i det festligt smykkede Lokale i Krystalgade Nr. 24. Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission, John A. Olsen, Konferencepræsident Peter Jensen, Erick Christensen, Joseph Bergesen, James Larsen (fra Hillerød), Louis Madsen, James Larsen (fra Holbæk), N. P. Nielsen, J. F. Petersen, William Georgesen, N. P. Anderson, Joseph Larsen, Asmus Jørgensen, B. M. Ravsten og Charles Lindell.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 132; Bøn af Præsident P. Jensen, hvorefter Salmen Nr. 141 blev afsungen.

Præsident P. Jensen fremstod og bød de Tilstedeværende Velkommen samt foreslog Ældste Sv. Svenson som Konferencens Skriver, hvilket Forslag enstemmigt blev vedtaget. Derefter afgave Missionærerne Rapporter om deres Virksomhed siden sidste Konference og om Tilstanden i Grenene. Af disse Rapporter fremgik det, at Tilstanden var temmelig god, i Særdeleshed i to af Grenene.

Præsident Lund fremstod og tilkjendegav sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter. Han sagde, at selv om Missionærerne ikke havde haft Lejlighed til at indlemme saa Mange i Kirken, saa var det dog en Glæde at høre, hvad de havde været i Stand til at udrette, og i Fremtiden vilde det bære gode Frugter. Han sagde, at vi arbejde ikke alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden, og at vi altid med Længsel imødese disse Konferencemøder, hvor vi gjensidigt kunne glædes over Sandhedens Fremgang og saaledes hente Velsignelser og Opmuntring til fornyet Iver i vort Arbejde. Han opfordrede Alle til at bidrage til at gjøre denne Konference velsignelsesrig ved at understøtte Talerne med deres Opmærksomhed og Forbønner.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 268 og Taksigelse af Ældste Erick Christensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 4 og Bøn af Ældste John A. Olsen, hvorefter Salmen Nr. 117 blev afsungen.

Præsident P. Jensen fremstod og afgav først en Rapport over Kjøbenhavns Gren, hvori han særlig lagde Vægt paa den store Opofrelse og Virksomhed, som den kvindelige Hjælpeforening lægger for Dagen, samt paa den Flid og Interesse, som Søndagsskolen udviser. Evangeliet har god Fremgang i Grenen. Derefter afgav han en samlet Rapport

over hele Konferencen som følger: Den har 6 Grene, hvori 13 Missionærer fra Zion have virket i de sidste seks Maaneder. Det lokale Præstedømme bestaar af 36 Ældster, 11 Præster, 24 Lærere og 4 Diakoner. Total: Medlemmer og Præstedømme 428. Konferencen har 89 Tiendeydere og 170 Abonnenter paa „Skandinaviens Stjerne;" af de Sidstnævnte tilhøre 12 ikke Kirken. Der findes 3 Søndagsskoler, 2 kvindelige Hjælpeforeninger og 1 unge Mænds Uddannelsesforening, hvilke alle virke med udmærkede Resultater. Antallet af dem, som ere indlemmede i Kirken i det sidste Halvaar, er 22, og 16 Børn ere blevne velsignede. 11 Medlemmer ere emigrerede, og 1 er afgaaet ved Døden. Missionærerne have besøgt 2,135 Familjer, haft 1,540 evangeliske Samtaler, udspredt 36 Bøger og 800 Smaaskrifter samt holdt 173 Forsamlinger.

Ældsterne Erick Christensen, J. Bergesen og Charles Lindell talte en god Stund hver; den Førstnævnte omtalte blandt Andet den Erfaring, han havde erholdt med Hensyn til Medlemmerne i Kjøbenhavns Gren, hvilke han overhovedet fandt at være gode og trofaste. Brødrene Bergesens og Lindells Taler vare fulde af Belærelse og Opbyggelse.

Til Afvekslīng blev Salmen Nr. 173 afsungen, hvorefter Ældste Asmus Jørgensen fremstod og bar sit Vidnesbyrd om, at Gud har talet til Jorden i disse de sidste Dage og gjenoprettet sit Evangelium; han sagde, at ingen Ting kunde bringe større Glæde og Tilfredsstillelse end at være en af dets Budbærere.

Præsident A. H. Lund fremstod og udtrykte sin Glæde over den Fremgang, som findes i Konferencen; han haabede, at Mange fremdeles vilde indse Sandheden og af Kjærlighed til Herrens Værk komme frem og vise Lydighed mod Samme. Paa Grund af, at Dagen var en Fastedag, talte han om Fastens Betydning og sagde, at Frelseren vidste, hvilken Kraft der ligger i at faste; den, som faster for at vise Respekt for Herrens Befaling og for at vinde Kraft til det Gode, skal erfare den store Velsignelse, som det medfører. Han læste af Esaias 58de Kap., hvad Herren siger om Faste, og forklarede det paa en tydelig og undervisende Maade.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 254.

Taksigelse af Ældste N. P. Nielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 139 og Bøn af Ældste Sv. Svenson, hvorefter Salmen Nr. 266 blev afsungen. Nadveren administreredes af Ældsterne Chr. Larsen og Erick Christensen, og medens den uddeltes til de Hellige, blev Salmen Nr. 151 afsungen.

Præsident P. Sundwall fremstod og udtalte sin Glæde over det udførte Arbejde saavel i Kjøbenhavn Konference som i Sverige og Norge, hvor Arbejdet gaar uafbrudt fremad, og hundredvis af Tilhørere komme for at lytte til Sandheden. Han foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Ligeledes foresloges Missionens og de lokale Autoriteter som følger:

Anthon H. Lund som Præsident over den europæiske Mission.

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og S. Svenson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord.

Peter Jensen som Præsident over Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren med Erick Christensen og N. P. Andersen som Medhjælpere.

James Larsen (fra Hillerød) som Forstander for Syd-Sjællands Gren med J. F. Petersen som Medhjælper.

Louis Madsen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren med Joseph Larsen som Medhjælper.

James Larsen (fra Holbæk) som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren.

N. P. Nielsen som Forstander for Øernes Gren.

Joseph Bergesen som Forstander for Bornholms Gren med William Georgesen som Medhjælper.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Derefter tilføjede Præsident Sundwall nogle Bemærkninger med Ønsket om, at Arbejdet, som nu forestaar os, maa udføres godt, og at Velsignelse maa følge Herrens Tjeneres Opofrelse og Besværligheder.

Ældste John A. Olsen fremstod og udtalte sin Glæde ved denne Konference og over den Enighed, som er tilstede blandt Guds Børn. Han formanede til Ydmyghed og til fortsatte Bestræbelser og sagde, at han følte sig lykkelig og tilfreds i Udøvelsen af sit Kalds Pligter.

Præsident Lund anvendte den tiloversblevne Tid af Mødet; han sagde, at han med Glæde havde lyttet til sine Brødres Tale om det Evangelium, der er en Guds Kraft til Salighed for alle dem, som tro. Han udtalte, at alle Evangeliets Principer ere høje og vigtige, at det Ene er ikke stort foruden det Andet, thi det er ligesaa nødvendigt at lære at praktisere det første Princip som de øvrige. Det er det evige Liv at kjende Gud og den, han udsendte, Jesus Kristus, og det er derfor et vigtigt Princip at have rigtig Kundskab om Guddommen. Han udviklede vor Tro angaaende denne paa en tydelig og letfattelig Maade og formanede os til at betænke, hvilken herlig Fordel det er, at vi ere Guds Børn og han vore Aanders Fader, og at vi burde leve saaledes, at Gud med Velbehag kan se ned paa os som sine lydige Børn.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 246 og Taksigelse af Ældste J. J. H. Otte.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Salmen Nr. 138.

Bøn af Ældste N. P. Anderson, hvorefter Salmen Nr. 253 blev afsungen.

Ældste B. M. Ravsten fremstod og talte om, hvad vi maa gjøre for at blive meddelagtige i Evangeliets Velsignelser; han forklarede Evangeliets første Principer og tilskyndede de Forsamlede til at forsage Alt for Sandheden og for at følge Kristus.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 249 afsungen.

Vi havde ligeledes i denne Forsamling den Glæde at høre Præsident Lund tale. Han sagde, at han havde glædet sig meget i denne Konference ved at høre sine Brødres Vidnesbyrd, og udtalte, at Ingen kan afgjøre, om dette de sidste Dages Værk er Sandhed, undtagen den, som har annammet Sandheden; thi ingen Uretfærdig kan dømme om Guds Værk. Der fordres et levende Vidnesbyrd fra Herren. Han beviste paa det Tydeligste, at Mormons Bog er af guddommelig Oprindelse og viste med Ezech. 30te Kap., at Bibelen hentyder til Mormons Bog. Angaaende Evangeliets Principer sagde han, at vi tro ikke, de bringe Velsignelse, uden at man viser Lydighed til dem, og han opfordrede Alle og Enhver til at ihukomme, at Lydighed er bedre end Offer.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid og sluttedes med Afsyngelse af

Salmen Nr. 7 og Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, hvor alle Missionærerne havde Lejlighed til at tale om deres Erfaring i Missionens Tjeneste og modtage mange gode Raad og Lærdomme af Præsidenterne.

Sv. Svenson,
Skriver.

En Fremtidskraft.

Vi kom forleden Dag i Samtale med en rig Herre, som har boet i det hvide Hus i Washington, og som til forskjellige Tider har haft sit Hjem i mange Dele af Nationen. Han har ligeledes rejst vidt og bredt og er i det Hele taget en Mand, der besidder megen personlig Erfaring og almindelig Kundskab. Da vor Samtale henledes paa Folket i Utah, gjorde han følgende Bemærkning: „Var det ikke for min Hustrus Helbreds Skyld, der kræver, at hun maa opholde sig ved Søkysten eller paa et lavtliggende Sted, da vilde jeg bo blandt Eders Folk, thi jeg tror ikke, der er et Sted paa Jorden, hvor Børn kunne blive opdragne med saadant Held som i Utah. Dette er ikke alene anvendeligt med Hensyn til deres Moral, men jeg tror, at den Anstrængelse for Livsopholdet, og de Hindringer, som et Folk, der bor mellem Bjergene, ofte er nødt til at imødegaa, udvikler en højere Race af Mænd og Kvinder. Jeg tvivler ikke paa, at Eders Folk vil blive blandt Nationens Styrere og Ledere, om ikke Verdens."

Dette var en overraskende Udtalelse, naar man betragter, hvorfra den kom. Man har ofte fortalt de Sidste-Dages Hellige, og de gamle Profetier bære Vidnesbyrd om den Kjendsgjerning, at de ere bestemte til at blive et mægtigt Folk paa Jorden, og store Ansvarligheder ville blive dem paalagte. Derfor fremholdes det for vore unge Folk at gjøre Brug af enhver Lejlighed, der tilbydes dem, til deres aandelige og fysiske Udvikling og Fremskriden. Nogle give Agt paa dette Raad, men der er altfor Mange, som forspilde deres Privilegier, og som, naar det maaske er for sent, ville indse, hvad de have tabt.

Herren havde en Hensigt med, at han ledede Israel til Klippebjergene. Landets Beliggenhed er i sig selv egnet til at indgive Frihedskjærlighed og patriotisk Følelse. I ethvert Bjergland har Folket vist sig at være modigt, patriotisk og stærkt. Det synes, som om Højene og Fjeldtoppene have begavet dem, som bo i Ly af dem, med en fast og ren Karakter, der har bevirket, at de bleve frygtede og beundrede. Disse ægte Karaktertræk ere ejendommelige hos de indsamlede Hellige. Dertil kommer, at vort Hjem har en rig Jordbund, et sundt Klima, en Overflødighed af Mineralier og andre Naturgaver, som ere nødvendige til Menneskenes Bekvemmelighed og Velbefindende. Disse Forhold ere ikke tilfældige, men ere uden Tvivl af en kjærlig Fader beredte for hans Børn, som i Fremtiden ville være i Kamrenes Ly, omringede af disse Bjerge, medens „Guds Vredes Skaaler" udgydes paa Jorden.

Vi formode, at intet Land paa Jorden er saa vel skikket til Ly eller Affondring som det Land, vi bebo (Klippebjergene), hvilket besidder alle de Elementer, som ere nødvendige til et

stort borgerligt Samfunds Underhold og Trivsel. Vi burde skatte disse Velsignelser og hellige vore Hjem og det Land, som vi ere i Besiddelse af, paa en saadan Maade, at Herren kunde vedblive at velsigne det. Ved at gjøre dette vilde vi ikke alene opretholde den Agtelse, vi nyde blandt mange Folk, og som udtrykkes i den ovenanførte Bemærkning af en fremstaaende Mand, men vore Dale vilde blive et lykkeligt Tilflugtsted for mange rige og mægtige Folk saavel som for de Fattige og de Oprigtige af Hjertet af alle Nationer. — Contributor.

Den 1ste November 1895.

Gaar ind ad den snævre Port.

„Thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere Mange, som gaa ind igjennem den.

Thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den." (Matt. 7, 13. 14.)

Den Port, hvorigjennem man indgaar til Livets Stad, er altsaa snæver. Det er Omvendelsens og Selvfornægtelsens Port, som netop er trang af den Grund, at Mennesket ikke skal komme igjennem den, med mindre han afstaar fra sin Selvretfærdighed og Syndens Tilbøjeligheder. Belæsset med denne Byrde kommer man derimod meget let gjennem den vide Port og frem paa den brede Vej. Derfor, saa Mange som ikke ville gjøre sand Omvendelse, men elske Synden, saa Mange ere de, som gaa igjennem den vide Port og selvfølgelig vandre paa den brede Vej. Der gives altsaa ingen Middelvej, som de Sandselige drømme om. Nej, enten Tro og Omvendelse samt ubetinget Lydighed til ethvert af Saliggjørelsens Principper eller ogsaa Fortabelse. Faa ere imidlertid de, som finde den snævre Port; thi Mange søge slet ikke, eller ogsaa gjøre de det paa en saadan Maade, at de ikke kunne finde den. For at finde den snævre Port og derved Livets Vej er altsaa en alvorlig Leden og Søgen af højeste Nødvendighed. Den vide Port træffer man uden at søge den.

I disse Frelserens ovenanførte Ord udtaler han den bedrøvelige Sandhed, at Flertallet af Menneskene gaa Fortabelsen imøde.

Frelseren fik engang det Spørgsmaal: „Herre! mon de ere Faa, som blive salige?" Da sagde han til dem: „Stræber alvorligen at indgaa igjennem den snævre Port; thi Mange, siger jeg Eder, skulle søge at komme ind og skulle ikke kunne." (Luk. 13, 23. 24.) Hvor Mange eller hvor Faa de ere, som blive salige, siger Jesus ikke i sit Svar paa Spørgsmaalet; men han formaner Alle og Enhver til at søge alvorligen at indgaa igjennem den snævre Port, før Naadens Tid er udrunden, og Himmerigets Dør er tillukket. Saalænge Mennesket er i Naadens Tid, kan han, i Følge Jesu egne Ord, indgaa igjennem den snævre Port, dersom han bekymrer sig derom. Men selv i Naadens Tid søge Mange forgjæves; thi de ønske gjerne at indgaa til den celestiale Herlighed, men de ville ikke forjage

Synden og Verden og ydmyge sig under Kristi Befaling for at indgaa igjennem Døren og slutte Pagt med Herren. Angaaende dem, som komme for sent, kunne vi læse i Matt. 7, 21—23.

Mange begynde med Nidkjærhed at vandre paa Vejen, som fører til det evige Liv; de synes at være fulde af lyse Forhaabninger og besjælede af en urokkelig Iver, men efter en Tids Forløb blive de trætte, de ophøre at løbe paa Banen og gaa saaledes glip af Belønningen, thi det er blot dem, som vedblive trofaste indtil Enden, der skulle vorde frelste. Mænd og Kvinder af denne Slags ere meget sjældne. Dette se vi af Jesu egne Ord, som vi ovenfor have anført, at Faa ere de, som finde den trange Vej, der fører til evigt Liv. At den celestiale Herlighed ikke er en ringe Grad af Ophøjelse, kunne vi endog med vor nærværende Kortsynethed forstaa. Kristus, Profeterne og Apostlene nedlagde deres Liv for at blive delagtige i den; ingen Besværlighed var dem for haard, intet Offer for stort i denne Henseende. Hele deres jordiske Liv bar Vidnesbyrd om deres utrættelige Stræben efter at gjøre Guds Vilje og at finde den trange Vej, som fører til hans Rige. Tænk, hvilken Herlighed de arbejdede for: „At blive Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger!" Hvad er et kort Jordeliv med alle dets Lidelser, Sorger og Forsagelser mod den Herlighed og ubegrænsede Velsignelse, som indeholdes i disse faa Ord: „Guds Arvinger og Jesu Kristi Medarvinger." Og dog er det netop dette, hvad vi som Sidste-Dages Hellige stræbe efter. Naar Frelseren maatte vandre i ubesmittet Renhed hele sit Liv, naar det fordredes at udvise en Urokkelighed og Ydmyghed som Apostlenes, og naar der krævedes en Lydighed som Abrahams, der var villig til at ofre endog sin elskede Søn, hvorledes kunne vi saa forvente at slippe med mindre?

Brødre og Søstre, lader Eder ikke bedrage i dette Punkt! Smigrer Eder ikke med det Haab, at I kunne indkomme i det celestiale Rige med alle de Svagheder og Skrøbeligheder i Eders Bryst, som ere Kjendetegnet paa den faldne Natur! „Intet Urent skal komme derind, ejheller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn." (Aab. 21, 27.) Vort Liv og Alt, hvad vi eje, maa helliges til Herrens Tjeneste. Vi maa være besjælede af en Standhaftighed, som ikke kan rokkes, samt arbejde med Glæde for Herrens Sag og paa en nøjagtig Maade udrette Alt, hvad han kræver af os; men vi maa ligeledes fremme Retfærdighed og Dyd af egen Drift, thi den, som er saa træg, at han ikke gjør Noget, førend det er blevet ham befalet, og som modtager Befalingen med et tvivlende Hjerte og adlyder den paa en nølende Maade, er ikke behagelig for Herren. Den Person, som af ganske Hjerte ønsker at opnaa celestial Herlighed, er ikke tilfreds med at vandre paa den gamle, vante Vej, som Verden vandrer paa, men hans Aand løfter sig med Kraft mod det Høje for at lære at kjende enhver Lov, der angaar hans Ophøjelse. Hans højeste Stræben er at adlyde disse Love, der blot kunne forstaas af dem, som udvise en stor Tro. „Men naar vi skulle være saa fuldkomne," spørger Nogen, „hvorledes kan da Nogen blive frelst?" Vi svare, at Hver og En, som af ganske Hjerte vil holde Guds Bud, kan blive frelst. Vi ønske ikke at gjøre de Hellige modfaldne ved at overdrive deres Svagheder og Fejl samt de Vanskeligheder, som de maa overvinde for at opnaa Fuldkommenhed. Hensigten med disse Linjer er blot at vække vore Sødskende til Bevisthed om deres sande Stilling og opmuntre dem til med fornyet Flid at efterleve Herrens

aabenbarede Vilje. Ingen ærligt stræbende Sjæl i denne Kirke har Aarsag til at være modfalden, selv om hans Svagheder ere mange. Herren vor Gud er fuld af Barmhjertighed og er villig til at udgyde sin Aand over Alle, som søge ham i Tro og Ydmyghed, og han tilgiver gjerne deres Fejl, naar de oprigtigt omvende sig.

Afløsning.

Efter hæderligt at have fuldbyrdet deres Arbejde som Sandhedens Budbærere løses følgende Brødre fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 14de November:

Ældste John A. Olsen fra at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for „Skandinaviens Stjerne;"

Ældste Hans Andersen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Ældste L. S. Christenson fra at arbejde i Göteborg Konference;

Ældsterne H. B. Nielsen og Carl A. Sundström fra at arbejde i Stockholm Konference.

Ældste Hanmer Magleby, som har arbejdet i Kristiania Konference i to Aar og fire Maaneder, og hvis Afløsning bekjendtgjordes i „Skandinaviens Stjerne" for den 15de August, vil afrejse med samme Kompagni.

Ovennævnte Brødre have Alle arbejdet med Trofasthed for Evangeliets Fremme og til deres Foresattes fuldkomne Tilfredshed. Vi føle os særlig tilskyndede til at udtrykke vor Tilfredshed med Broder John A. Olsens Virksomhed i det ufortrødne og ansvarsfulde Arbejde ved Udgivelsen af „Skandinaviens Stjerne," som han saa omhyggelig har udført i de to sidst forløbne Aar, og for den livlige Interesse, som han har taget i Forfremmelsen af det Gode iblandt de Hellige her. Hans venlige Omgangsmaade, hans retskafne Opførsel og utrættelige Iver for at forkynde Sandheden og bibringe Kundskab har erhvervet ham en vel fortjent Anerkjendelse, og han saavelsom hans Virksomhed vil visseligen længe ihukommes med Taknemmelighed af de Hellige.

Vi ønske ham og de øvrige Brødre en lykkelig Hjemrejse og Guds Velsignelser fremdeles.

Beskikkelse.

Ældste N. P. Anderson beskikkes til at arbejde paa Missionskontoret som Skriver for „Skandinaviens Stjerne."

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Rettelse. Blandt Forslagene i Referatet fra Kristiania Konference er ved en Fejltagelse Ældste J. Holthers Beskikkelse som Forstander for Trondhjems Gren bleven udeladt.

Korrespondance.

Trondhjem, den 21de Oktober 1895.

Præsident Peter Sundwall.

Kjære Broder!

Jeg kan hilse fra vore Brødre og Søstre her i Trondhjem, mig selv indbefattet, at vi føle vel og ønske at gjøre vor Faders Vilje; dog vil jeg tilføje, at der i denne Henseende er Undtagelser her, hvilket vel ogsaa er Tilfældet i de andre Dele af Missionen. Vi gaa maaske ikke saa hurtigt fremad, som vi kunde ønske, men jeg føler taknemmelig til Herren, at det er saa vel med os, som det er. Naar vi tage i Betragtning den Maade, hvorpaa Folk her fra deres spæde Barndom blive lærte at sky os og paa ingen Maade have Noget at gjøre med vore Lærdomme, ikke kjøbe eller læse vore Bøger og Skrifter, og at vi blive beskyldte for at være falske Profeter og for at forkynde Vranglære — jeg siger, naar vi overveje disse Ting, da have vi Grund til at være tilfredse med Tingene, som de ere.

I Sommerens Løb ere fire Medlemmer blevne tillagte Menigheden her i Grenen, og vi have mange Venner, som endnu ikke have sluttet sig til vort Samfund, men vi haabe, at nogle af dem i det Mindste ville annamme de glade Tidender, som vi med Frimodighed og bestemte Ord ere her for at forkynde dem. Formedelst Herrens store Naade og Barmhjertighed ere vi i Stand til at gjøre dette uden Frygt for, at de med Bibelens Lærdomme kunne modsige os. Nogle have staaet frem og forsøgt paa at bortræsonnere Sandheden, men som det altid er Tilfældet, ere deres Argumenter blevne tilintetgjorte formedelst Herrens Aands Bistand. Jeg har en Tid arbejdet alene, men nu er Broder M. Knudsen kommen hertil for at virke sammen med mig, og vi haabe saaledes at ville være i Stand til at gjøre meget mere for Værkets Forfremmelse, end hvis jeg skulde have forblevet her alene.

Vi have hidtil kun haft een Forsamling hver Søndag, men nu have vi bestemt os til at oprette en Søndagsskole, hvilket er i Overensstemmelse med de Helliges Ønske og Bifald. Vi samles Søndagen den 27de ds. for at organisere denne Søndagsskole og gjøre en Begyndelse, og vi haabe paa denne Maade at kunne belære vore Søskende og mulig nogle af vore Venner mere fuldstændigt om Evangeliets Principer, end vi ellers kunde gjøre.

Skjøndt jeg er i mit 63de Aar, nyder jeg et godt Helbred og føler mig tilfreds, og jeg er glad for den Tid, som det er bestemt, at jeg skal tilbringe her i Norge paa Mission.

Med en venlig Hilsen til Alle fra min Medarbejder og mig selv forbliver jeg deres Broder i Herren

Louis J. Holther, sen.

Tankesprog. Intet er mægtigere til at besejre aandelig Ligegyldighed og til at opvække de sløvede Kræfter til Virksomhed end at blive nødt til at afgive en Kjendelse, forbunden med et samvittighedsfuldt Ønske om at kunne gjøre dette paa en retfærdig Maade.

Sukcessionen i Præsidentskabet
over
Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 28.)

---

2) Hr. Smith paastaar videre, at han blev kaldet til at være Præsident for Kirken gjennem sin Fader ved Aabenbaring i 1841.

Den Aabenbaring, som her hentydes til, blev given den 19de Januar 1841, og den Del af den, som der paastaaes understøtter „Unge Josephs" Fordringer paa at være Kirkens Præsident, lyder som følger:

Og nu siger jeg Eder, med Hensyn til mit Herberge, som jeg har befalet Eder at bygge til Fremmedes Ophold: Lad det blive bygget til mit Navn, og mit Navn nævnes derpaa, og lad min Tjener Joseph og hans Hus faa Plads deri fra Slægt til Slægt; thi denne Salvelse har jeg lagt paa hans Hoved, at hans Velsignelse skal ogsaa lægges paa hans Afkom efter ham, og som jeg sagde til Abraham, angaaende Jordens Slægter, ligesaa siger jeg til min Tjener Joseph: I Dig og i Din Sæd skulle Jordens Slægter velsignes. Lad derfor min Tjener Joseph og hans Sæd efter ham have Plads i det Hus, fra Slægt til Slægt evindeligen, siger Herren. (Pagtens Bog 103, 18.)

Det er ikke vanskeligt at forstaa det Foregaaende, saaledes som det staar i Pagtens Bog, naar det ikke bliver forvendt; thi det er simpelthen dette: En Befaling blev given om at bygge Nauvoo-Huset, et Herberge, hvor Fremmede kunde erholde Kost og Logi. Joseph Smith og hans Familje skulde ogsaa bo der, thi han fik Befaling til at indskyde Kapital til dets Opførelse, og, som det er velbekjendt, gjorde han det ogsaa; hans Familje efter ham fra Slægt til Slægt skulde have dette som Arvedel i Huset. Det skulde tilhøre dem, fordi Profeten Joseph havde indsat Kapital deri, som tilsikrede ham Ret til at bo i Huset. Det Anførte hentyder ikke i mindste Maade til Sukcession i Præsidentskabet over Kirken. Hvad det virkelig hentyder til ses tydeligt af Paragrafens Begyndelse: „Og nu siger jeg Eder, med Hensyn til mit Herberge, som jeg har befalet Eder at bygge til Fremmedes Ophold osv." — Dette er, hvad der tales om i det Anførte, og ikke Præstedømmet, ejheller er det om, at Profeten Josephs Søn skulde være hans Faders Efterfølger (Sukcessor) som Præsident for Kirken.

Hvor taabeligt at ville bevise, at fordi en Mands Efterkommere ere Arvinger til hans Aktier i et Hotel eller arve hans Ret til at bo i det som Følge af, at han har indsat en stor Sum Penge i Opførelsen af det, at vi deraf maa drage den Slutning, at der tillige menes, at en Mands Efterkommere eller i det Mindste det ledende Medlem af Familjen — den ældste Søn — ogsaa skal være arveberettiget til Faderens Præstedømme og Embede som Præsident for Kirken! — Og dog er det netop den Fortolkning, som Josephiterne give ovennævnte Paragraf i Pagtens Bog. For at kunne gjøre det nødes de imidlertid til at indføre Noget i Aabenbaringen, som Herren aldrig satte der. Som Bevis for, hvad

jeg her siger, og tillige for at paavise Josephiternes Fremgangsmaade, vil jeg her anføre den omtalte Paragraf saaledes, som de lade den trykke i deres Forsvarsskrifter, med den Forskjel, at jeg fremhæver de Linjer, som de indføre, i Parenthes og med latinske Bogstaver, for at man desbedre kan lægge Mærke til dem:

„Og nu siger jeg Eder, med Hensyn til mit Herberge, som jeg har befalet Eder at bygge til Fremmedes Ophold: Lad det blive bygget til mit Navn, og mit Navn nævnes derpaa, og lad min Tjener Joseph og hans Hus faa Plads deri fra Slægt til Slægt; thi denne Salvelse (Beskikkelse og Indvielse til Profet og Præsident for Kirken) har jeg lagt paa hans Hoved, at hans Velsignelse (til disse Embeder og Kald) skal ogsaa lægges paa hans Afkom efter ham, og som jeg sagde til Abraham, angaaende Jordens Slægter, ligesaa siger jeg til min Tjener Joseph: I Dig og i Din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes. Lad derfor (af denne Grund) min Tjener Joseph og hans Sæd efter ham have Plads i det Hus fra Slægt til Slægt evindelig." (The Saints' Herald, 39. Aarg., Nr. 22, Side 338.)

Angaaende dette behøver man kun at bemærke, at en Sag, som nødes til at fordreje Guds Ord paa en saadan Maade for at faa ud af det, at Profetens ældste Søn efter Faderens Død skulde indtage hans Embede som Præsident for Kirken — en Sag, som behøver at læses paa en saadan Maade, som her er anført i Parenthes, maa være i en fortvivlet Stilling!

3) Hr. Smith paastaar, at han blev kaldet af sin Fader til at være Præsident for Kirken ved en virkelig Salvelse, i en Raadsforsamling af Præstedømmet, i Nauvoo i 1844.

Som Støtte for denne Paastand anføre Josephiterne blot Hr. James Whiteheads Vidnesbyrd, en Mand, som bor i Lamoni, Iowa, og som siges at have været en af Profeten Josephs Skrivere. Det bliver sagt om ham snarere end af ham, at han i de sidste tyve Aar eller mere har bevidnet offentligt, at han personlig var bekjendt med, at Seeren Joseph, i Nærværelse af en Del af Præstedømmet i Nauvoo salvede og beskikkede sin Søn til at være sin Efterfølger i det profetiske Embede og Præsident for Kirken, og at Seeren kort efter en Søndag offenlig bekjendtgjorde fra Forhøjningen, at hans Søn Joseph vilde blive hans Efterfølger. (Se The Saints' Herald, 39. Aarg., Nr. 22, Side 339.)

I »The Successor,« til hvilket der flere Gange er henvist, siges der, at Biskop Newel K. Whitney var tilstede og holdt Oljehornet, medens denne Salvelse foregik. Han paastaar ogsaa, at George J. Adams var tilstede, og Emma, Profetens Hustru, fortæller man, skal have sagt, at: „Hun kunde godt erindre den Tid, og skjønt hun ikke selv var tilstede, saa hørte hun sin Mand sige, at „Unge Joseph" var beskikket til at være hans Efterfølger. Hun skal ogsaa have sagt, at efterat „Unge Joseph" var bleven salvet og beskikket, kom George J. Adams ned paa hendes Værelse, henrykt af Glæde over, hvad der var gjort, sigende, at nu vidste de, hvem der skulde være Josephs Efterfølger; at det var „Unge Joseph," thi hans Fader havde netop beskikket ham til det Embede og Kald." (»The Successor,« Side 8.)

Jeg vilde have taget mere Hensyn til dette Vidnesbyrd, dersom det havde været direkte, i Stedet for at være, hvad der siges, at disse forskjellige Personer have sagt — Hr. Whiteheads og

Emma Smiths eget Vidnesbyrd i Stedet for en Josephit-Skribents Beretning om, hvad de sagde. For saa vidt det angaar Hr. George J. Adams, da maa han snart have forglemt sin store Glæde over at have faaet at vide, hvem der skulde være Profetens rette Efterfølger, thi vi finde ham siden som en af Hr. Strangs Tilhængere og netop som den, der kronede ham til Konge paa »Beaver-Island« (Bæver-Øen). (»The Saints' Herald«, 35. Aarg., Side 718.)

Angaaende denne foregivne Salvelse i 1844, da Hr. Smith kun var en Dreng paa tolv Aar, kan han selv blot sige:

Forend min Faders og Onkel Hyrums Død blev jeg velsignet af min Fader i Nærværelse af mange af Kirkens den Gang fremragende Ældster, og denne Velsignelse blev bekræftet kort førend den sørgelige Begivenhed i Carthage.

Dette er det eneste personlige Vidnesbyrd, som jeg har seet fra ham i Alt, hvad Josephiterne have skrevet angaaende hans Ordination og Velsignelse formedelst hans Fader, og det ser ud til, at han ikke erindrer Noget om Beskaffenheden af denne „Velsignelse;" dersom han var bleven salvet og velsignet til at være den fremtidige Profet og Præsident for Kirken, saa har han tilsyneladende aldeles glemt det, endskjøndt han paa den Tid var i en Alder, da en saadan Omstændighed vilde gjøre et dybt Indtryk paa ham og aldrig vilde have ladet ham være i en saadan Uvished, som han tilstaar at have været i med Hensyn til sin Faders Gjerning, og for hvilken han i mange Aar, under sin Opvækst, udviste næsten fuldkommen Ligegyldighed. (Se hans egen Autobiografi (Livsskildring), som findes i Josephiternes Udgave af Profeten Josephs Levnetsløb, fra Side 743—801. (Fortsættes.)

Konferencen i Aalborg

Lørdagen den 12te og Søndagen den 13de Oktober 1895.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet, Urbansgade Nr. 26.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident P. Sundwall, Konferencepræsident P C. Petersen, Søren Petersen, W. Buckholt, S. C. Sørensen, C. P. Larsen, J. C. Frost, N. A. Nielsen, C. P. Hansen, A. C. Fjeldsted, A. C. Jensen, Hyrum Peterson, Heber C. Christensen, Louis C. Larsen, W. J. Sørensen og Hans Andersen. Ligeledes vare flere Brødre af det lokale Præstedømme tilligemed mange Medlemmer og Fremmede nærværende.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 75 og Bøn af Præsident P. C. Petersen, hvorefter Salmen Nr. 108 blev afsungen.

Præsident P. C. Petersen fremstod og bød Brødrene og de Hellige Velkommen samt foreslog Ældste N. N. Andersen til Konferencens Skriver; han afgav derefter en Beretning over Stillingen i Aalborg Gren, der var i en meget fremadskridende Forfatning. Missionærerne afgave deres Rapporter fra de forskjellige Grene og bare deres Vidnesbyrd om, at Guds Værk skrider fremad i disse ved, at Evangeliet bliver forkyndt, hvor der gives Lejlighed dertil, og mange Oprigtige komme frem og annamme Sandheden; dog vare Fordomme og Ligegyldighed fremherskende blandt Folket paa mange Steder, i Særdeleshed i Thisted og Hobro.

Mellem Rapporternes Oplæsning afsang Koret en Sang.

Præsident Sundwall fremstod og udtrykte sin Glæde og Tilfredshed over de afgivne Rapporter. Han omtalte den Rundrejse, han i Forening med Præsident Lund havde foretaget i Missionen, og den store Fremgang, Evangeliet har paa de Steder, som de havde besøgt. Han talte om Guds Godhed og Barmhjertighed mod sine Børn, om at den bedste Prædiken var at udvise gode Gjerninger, og om Maadeholdenhed og Afholdelse fra Laster, der vilde skade baade Sjæl og Legeme. Han opmuntrede til Bøn og Trofasthed og nedbad Herrens Velsignelser over Konferencen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af

Salmen Nr. 243 samt Taksigelse af Ældste H. C. Christensen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 42; Bøn af Ældste S. C. Sorensen, hvorefter Salmen Nr. 117 blev afsungen.

Ældste H. C. Christensen fremstod og omtalte nogle af sine Erfaringer i Missionslivet i det nordlige Norge; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenoprettelse i de sidste Dage.

Til Afveksling sang Koret en Salme.

Præsident P. C. Petersen afgav en samlet Rapport over Aalborg Konference som følger: Den har 3 Grene; der er blevet arbejdet i længere Tid i Thisted, men denne Egn vil nu blive opgivet paa Grund af Folkets Ligegyldighed og Fordomme. Et Lokale er lejet i Ribe, hvor der i Fremtiden agtes oprettet en Gren. Der er i Konferencen 10 Halvfjerds, 12 Ældster, 11 Præster, 8 Lærere og 11 Diakoner. Siden sidste Konference ere 21 Personer tillagte Menigheden ved Daab, 19 emigrerede og 3 døde. 3 Børn ere blevne velsignede. Medlemmernes Antal er 226. Total: Præstedømme og Medlemmer 278. Der har i de sidste 6 Maaneder været afholdt 218 Møder; 2,396 Familjer ere besøgte, 1,224 Skrifter og 57 Bøger udspredte og 1,037 evangeliske Samtaler afholdte. 67 Personer betale Tiende, og „Skandinaviens Stjerne" holdes af 91 Hellige og 23 Fremmede. Præsident Petersen talte derefter om den Sløvhed, som Folket udviser overfor vore Missionærer; de Sidste-Dages Hellige i vor Tid bør møde Had og Modgang paa samme Maade som de Hellige i forrige Dage. Han citerede mange Skriftsteder som Grundlag for de Principer, han fremsatte, og forklarede disse paa en kraftig og tydelig Maade.

Ældste Louis C. Larsen var den næste Taler; han havde glædet sig ved at sprede Evangeliets Lys, skjøndt Menneskene havde udvist megen Ligegyldighed mod ham, hvor han havde virket. Han bar sit Vidnesbyrd om Profeten Joseph Smits guddommelige Sendelse og Evangeliets Gjenoprettelse paa Jorden.

Til Afveksling blev Salmen Nr. 173 afsungen.

Ældste N. A. Nielsen fremstod og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder; han opmuntrede de Tilstedeværende til Trofasthed og forklarede Forskjellen mellem en sand og en falsk Tro.

Ældste William Sørensen fra Aarhus Konference talte om de Anskuelser, som Menneskene have om Mormonismen; de have Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft; han henviste til Mormons Bogs Guddommelighed og talte om de Embedsmænd, der vare nødvendige til at forvalte i Kristi Kirke. Han henthdede til Lignelsen om de ti Talenter og forklarede Meningen af den.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 209; Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Søndag Eftermiddag Kl. 2,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 86 og Bøn af Ældste S. Petersen, hvorefter Salmen Nr. 147 blev afsungen. Nadveren administreredes af Ældsterne P. C. Petersen og H. Jensen, og medens den uddeltes til de Hellige, blev Salmen Nr. 260 afsungen.

Ældste W. Buckholt, Præsidenten over Aarhus Konference, fremstod og bar sit Vidnesbyrd. Han talte udførlig om Kristi Forsoning og om den hellige Nadvere samt fremhævede Nødvendigheden af at bede og være i Besiddelse af Ydmyghed og Kjærlighed. Han citerede Matt. 7, 7. 8. og forklarede det; tilsidst advarede han mod at forvende Evangeliets Principer; vi skulle stræbe efter at være blandt de vise Jomfruer, der havde Olje i deres Lamper.

Missionspræsident P. Sundwall fremstod og talte om Guds store Naade og om, at Ingen vil blive frelst uden ved Jesus Kristus. Han talte om Syndefaldet og Forsoningen og om, hvorledes Menneskene kunne komme tilbage til Gud, hvorfra de ere udgangne. Derefter fremsatte han Evangeliets første Principer paa en tydelig og forstaaelig Maade og stadfæstede dem ved den hellige Skrift.

Derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

Ældsterne P. C. Petersen, J. C. Frost jun. og N. A. Nielsen bleve hæderligt løste fra deres Missionsvirk-

somhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion.

Følgende Ældster foresloges til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Søren Petersen som Præsident over Aalborg Konference og Forstander for Aalborg Gren med S. C. Sørensen, Heber C. Christensen og C. P. Hansen jun. som Medhjælpere.

Hyrum Petersen som Forstander for Hjørring Gren med A. C. Fjeldsted som Medhjælper.

A. C. Jensen som Forstander for Frederikshavns Gren med C. P. Larsen som Medhjælper.

Alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 266 og Taksigelse af Præsident P. C. Petersen.

Søndag Aften Kl. 7,30.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 243 og Bøn af Ældste A. C. Jensen, hvorefter Salmen Nr. 254 blev afsungen.

Ældste H. Andersen bar Vidnesbyrd om Guds Evangelium, som nu forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, og bevidnede, at det er den samme Lære, som Jesus prædikede for over atten Hundrede Aar tilbage, og at de samme Gaver og Velsignelser, der skjænkedes de Troende i fordums Dage, ogsaa skjænkes dem, som tro nu.

Ældste J. C. Frost citerede 1 Cor. 3, 11. og sagde, at ingen anden Grundvold er lagt end den, som er lagt ved Jesus Kristus. Han gav en belærende Skildring af Jesu Liv, omtalte hans Daab i Jordans Flod, hvorved Guds Røst erklærede, at han var Guds Søn, og belærte Forsamlingen om Evangeliets første Principer. Derefter talte han om det almindelige Frafald, om Barnedaabens Indførelse i Aaret 252 i en Synode, der af 66 Biskopper afholdtes i Carthago, Afrika, og om Konfirmationens Indførelse i Danmark i Aaret 1736 under Kong Christian den 6te. Han henviste til Daniels Profeti, 2det Kapitel, forklarede dets Indhold og gav en Skildring af Profeten Joseph Smiths Syn i 1820, af hans Liv og af Guds Riges Opbyggelse paa Jorden i de sidste Dage.

Salmen Nr. 173 blev afsungen.

Præsident P. C. Petersen glædede sig i Vidnesbyrdet, som Gud havde givet ham om Evangeliet, og ved den Aand, som havde ledsaget Talerne under hele Konferencen; han talte om Israels Indsamling og om falske Lærdomme og Traditioner, hvori mange ere indhyllede; de smykke Profeternes Grave, men forkaste de levende Profeter. Han henviste til Jesu Ord, at de, som ville gjøre Guds Vilje, skulle kjende Lærdommen, og til Jesu Komme for at regjere med sine Hellige, og formanede slutteligt til Ydmyghed, paa det at vi kunne modtage Herrens Velsignelser, forblive trofaste i vore Pagter og blive frelste i Guds Rige.

Salmen Nr. 160 blev afsungen.

Taksigelse af Præsident P. Sundwall.

Mandag Formiddag Kl. 10 forsamledes Brødrene til et Præstedømsmøde, hvor mange gode Raad bleve givne. N. N. Andersen, Skriver.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Peter Sundwall**, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1895.